

Søndags-AKTUELTS udsendte medarbejder interviewer Indiens landbrugsminister:

HAN SLAGTER DE HELLIGE KØER

Indiens landbrugsminister, C. Subramaniam, i samtale med AKTUELTS medarbejder, Albert Henrik Mohn

DELHI (privat)

INDIENS DAVID er en lille, uanselig mand, uden noget af den bravur, der så ofte følger med mænd i indflydelsesrige stillinger. Hans Goliat er hungeren - dette kæmpespøgelse, der kaster en truende skygge over så mange byer og landsbyer her. - Som landbrugsminister og chef for Indiens fødevarerforsyning har C. Subramaniam hovedansvaret for, at 450 millioner indere får det daglige brød og deres risration, en lidet misundelsesværdig stilling, al den stund landet efter to års tørke befinder sig i en prekær situation.

■ LYKKES DET HAM at jage sultens spøgelse på flugt, vil han komme ud af krisen som en af de stærkeste kandidater til statsministerstillingen efter valget næste år. Taber han, er han færdig som politiker, for vejen fra ministertaburetten til glemsel er kort her i Indien.

Selv om Subramaniam ikke skiller med sin ærgerrighed, føler man, at den er der bag al stilfærdigheden, hvad også hans karriere understreger.

Den 56-årige landbrugsminister, kommer fra en bondefamilie i Coimbatore-distriktet i staten Madras, og allerede som teen-ager kom han med i Ghandis bevægelse for et frit Indien.

Skjulte ikke krisen

Han har været landbrugsminister i Indira Ghandis kabinet fra januar i år, og organisationen for udvikling af landsbyerne samt bøndernes kooperationsbevægelse blev underlagt hans ministerium.

Hans første tid som landbrugsminister markeres af en række administrative indgreb, blandt andet fik han nedsat en kommission, der skulle tage landbrugspriserne op til fornyet vurdering, og han gik ind for at reorganisere forskningen i landbrugssektoren. Hele tiden strålede solen fra en skyfri himmel, det værste der kan ske i et land, hvor monsunregnen afgør, om høsten skal blive god eller dårlig.

En krise nærmede sig, og Subramaniam prøvede ikke at skjule det i februar i år fremlagde han følgende urovnækkende tal: På grund af tørken vil høsten for 1965-1966 næppe overstige 75,9 millioner ton korn, ris og andre spiselige vækster. Høsten året i forvejen lå på 88,4 millioner ton; det blev regnet for et godt år,

men det var ikke tilstrækkeligt til at gøre Indien selvforsynende, og uden godt 6 millioner ton hvede fra De forenede Stater ville adskillige indere have sultet.

— Hvor stort er fødevarerunderskuddet, som må dækkes ved import, hvis ikke for mange indere skal sulte ihjel?

— Det drejer sig om 12 millioner ton. Men importen går heldigvis planmæssigt.

— Og dagrationen pr. person?

— Dagrationen ligger på 230 gram i byerne. Det skulle sikre alle et eksistensminimum.

Mennesker dør af sult

I den senere tid har medlemmer af nationalforsamlingen flere gange hævdet, at mennesker dør af sult, bl. a. i delstaten Orissa, og øjenvidneskildringer i den ansete avis »The Statesman« den 2. maj tyder på, at sulten har ramt befolkningen der særlig hårdt.

Konfronteret med dette svarer Subramaniam: — Vi har gode, dærlige og slette områder. Det er rigtigt nok, at Orissa er hårdt ramt, men De må heller ikke glemme, at der inden for oppositionen findes folk, som ikke skyr noget middel for at komme centralregeringens til livs og stemple os som uduelige.

Den akutte krise har fået centralregeringen til at tage hele landbrugspolitikken op til kritisk vurdering for at finde frem til en løsning på længere sigt.

Bønderne har ikke den nødvendige kapital til at effektivisere brugen, og vi må træde til med støtte, f. eks. med lån til en lav rente. Men den bedste stimulans vil nok være en prispolitik, der opmuntrer bønderne til at øvle mere og tilføre markedet større kvanta.

Køerne er statussymbol

Subramaniam uddyber dette og understreger, at bønderne hele tiden har lidt skade ved prisudviklingen. Det er uden tvivl rigtigt. Men skæder han dybt nok med sådanne reformer? Kan indisk landbrug saneres, uden at man for eksempel går drastisk til værks mod det, der i hundreder af år har spillet en så stor rolle i landsbylivet: De hellige køer?

Hindu-religionen anser koen for hellig, en repræsentant for det oprindelige, og slagtning bliver dermed en alvorlig forseelse. Resultatet er, at Indien i dag har mere end 250 millioner køer, de fleste så dårlige, at de ikke giver mere end fire liter mælk om dagen.

— Vi har længe været klar over dette problem, siger Subramaniam, og han tilføjer: — Køernes betydning ligger ikke alene på det religiøse plan. Disse dyr har været og er et statussymbol. Jo flere, desto bedre, kvaliteten spiller ofte en helt underordnet rolle. Nu har vi indført i Indien i 42 kvægsøner, og i hver af dem ønsker vi antallet stærkt begrænset og en bestand af meget højere kvalitet end den, vi har med at gøre i dag. Vi agter at tage alle de moderne hjælpemidler i brug, som har ført til gode resultater andre steder, for eksempel kunstig befrugtning, og vi vil ikke lade de ortodokse standse os.

På den anden side ønsker vi ikke at støde nogen uagtet, og derfor har vi oprettet slagtningsskoler på steder, hvor reaktionen mod aflivning ikke stikker så dybt. Vi står ikke på gadehjørnerne og udbasunerer det. Mindst mulig publicitet er vel det bedste i dette tilfælde; men processen går sin gang, og vi bliver lidt forbavset og irriterede, hver gang der kommer en udenlandsk indienekspert og belærer os skriftligt og mundtligt om alle disse unyttige køer og giver os snusfornuftige råd om at skille os af med dem og alle rotterne.

Landsbyer - 10 år efter

Subramaniam og hans unge energiske rådgivere indser, at de må gennemføre en stille revolution for at komme videre. Og de er ikke

de første, der har givet sig i kast med denne opgave. For ti år siden var det store slagord her: Udvikling på landet, og de gyldne drømme sammenfattedes i et program, der fik navnet Community Development.

Grundtanken var, at bønderne skulle have hjælp til selvhjælp, staten og landsbyerne delte omkostningerne, og mens myndighederne stillede instruktører og værktøj til

Af ALBERT
HENRIK MOHN

Manden, der har hovedansvaret for, at 450 millioner indere får det daglige brød, hader hellige køer

- Men vi bliver lidt forbavset og irriteret, hver gang der kommer en udenlandsk Indien-ekspert og belærer os om alle disse unyttige køer og giver os snusfornuftige råd om at skille os af med dem og alle rotterne, siger han

disposition, leverede bønderne arbejdskraften. Denne gang har jeg været tilbage i nogle af de landsbyer, jeg besøgte for ti år siden, og hovedindtrykket er, at planerne ikke er kommet stort længere end til papiret.

— Jeg er den første til at indrømme, at udviklingsplanerne ikke har svaret til forventningerne, siger Subramaniam. — Jeg agter at reorganisere hele dette program, blæse liv i det, særlig nu efter at have fået nye erfaringer under denne akutte krise.

Når hestekræfterne løber løbsk ...

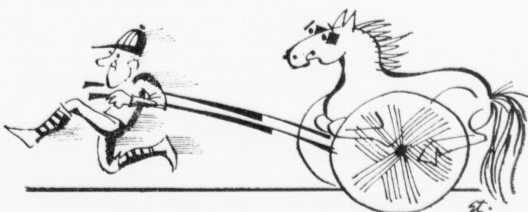
Vi lever i en fartens tidsalder. Hvem kommer hurtigst frem — det er sagen i dag. Ønsker man argumentet underbygget, er en enkelt biografratur formålstjenlig. Det er nemlig gået inflation i hestekræfternes anvendelse i reklamebranchen.

Skal man købe bil, er det naturligvis af interesse at få at vide, om der er drønende motorkraft under den laksinnende hjelm. Til nød kan hestekraft-interessen også udstrækkes til det brændstof, som skal føre fartvidunderet fremad. Benzinselskaberne har imidlertid opgivet hestekræfterne som lokkemiddel og taget tigre, Rødhætte-

ulve og andre vilddyr ind i deres reklamekampagner.

De aflagte hestekræfter er blevet adopteret af et vaskepulverfirma, som lader masser af hvide hestekræfter gå løs på kundernes tøj. Hvad i alverden har hestekræfter at gøre blandt familiens hvidevarer? I dette tilfælde er kræfterne, da vist løbet løbsk. Mon ikke de fleste vil føle angst ved at udsætte deres arvelinnede for masser af hestekræfter — hvis de da ikke foretrækker at mere sig over reklamen og ikke lade den få nogen indflydelse på deres forhold til bemeldte vaskepulver ...

Lis

»En hvid hestekraft« på vej mod arvelinnedet.